

Vrouwenpact

Colofon

ISBN: 978 94 6365 440 1

Eerste druk 2022

© 2022, Daan Fousert

Auteur: Daan Fousert naar een idee van Gerard Krielen

Email: fousert@gmail.com

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Ontwerp omslag: Daan Fousert

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

Vrouwenpact

Een Caitlin-avontuur

DAAN FOUSERT



Proloog

Een langdurige gevangenisstraf en de daaropvolgende psychiatrische behandeling hadden haar verzuurd en verhard. Ze kwam eruit met maar een doel: zich op de maatschappij wreken door het land plat te leggen en mannen daarbij te slachtofferen. Het juridisch systeem was in haar optiek hoofdzakelijk bedoeld voor daders om de macht naar zich toe te trekken. Het land stond niet achter de slachtoffers, de groep waartoe zij behoorde. Ze werd gedreven door een manische passie tot gerechtigheid volgens haar normen. Het zwaar vertekende beeld van rechtvaardigheid van het systeem was in haar ogen ziek en foutief en zij voelde het als haar plicht om dit aan de kaak te stellen door het uiteindelijk duurzaam lam te leggen. Ze had daar in de jaren van detentie over nagedacht en een plan uitgewerkt. Daarbij wist ze andere vrouwen aan te trekken die haar mening deelden en met hen was ze tot de conclusie gekomen dat dit van binnenuit moest gebeuren. Dit had geleid tot de vorming van een pact, waarbij alleen zij het einddoel kende, samen met haar vertrouweling, Tess Farleigh, die ze tijdens haar psychiatrische behandeling had leren kennen. De andere vrouwen in het pact gingen ervan uit dat het alleen om wraak op hun mannen of mannen in het algemeen ging. Vrouwen in haar pact werden een middel, soms zelfs slachtoffer, zonder dat zelf te beseffen.

Steven Thurm had ze als haar toegang tot het systeem gekozen. Niet helemaal bij toeval. Via Tess Farleigh had zij inside informatie gekregen over deze Steven. En daaruit bleek dat hij manipuleerbaar, een vrouwengek en corrupt was. Bovendien was hij ook verantwoordelijk voor de veiligheidssystemen van het land. En alleen via hem zou ze de sleutel kunnen vinden om het land te ontwrichten. Dat Tess bevriend was met Catherine Trafford, de eerste minister en dat deze ook een persoonlijke rekening met Steven Thurm wilde vereffenen was een prachtige bijkomstigheid en goed bruikbaar. Het verhaal van Catherine Trafford bevestigde haar beeldvorming over mannen

en daarom besloot ze hem als haar sleutel tot het centrum van de macht te maken.

Door het overlijden van haar moeder was zij vermogend geworden. Ze had nooit geweten dat haar moeder veel geld bezat en dat ook nog eens goed had laten beleggen waardoor er miljoenen vrijkwamen toen zij overleed. Het had haar in staat gesteld om met haar rechterhand en gezicht naar buiten, Tess Farleigh, een netwerk op te bouwen met technici, cyberspecialisten, computerdeskundigen, hackers, huurmoordenaars en vele anderen. En ze noemde het De Familie en zichzelf Molea, afgeleid van moeder-leider ook omdat ze haar eigen naam nooit wilde prijsgeven. Om de geldstroom gaande te houden hield haar organisatie zich bezig met chantage, drugshandel en andere vormen van crimineel gedrag alhoewel zij dat zo niet zag. Alles was gerechtvaardigd om daar haar hoger doel mee te dienen. Daarbij maakte ze gebruik van zwakke en omkoopbare mensen.

De reis had twee dagen in beslag genomen. De laatste honderd kilometer hadden ze amper met elkaar gesproken, beiden verzonken in hun eigen gedachtewereld.

Het Toscaanse land openbaarde zich aan hen en in spanning keken ze uit naar hun aankomst bij hun nieuwe woon- en verblijfplaats. Montecatini Val di Nievole, waar ze aan de Stada Satale een landgoed hadden gekocht, dat ze hadden vernoemd naar zijn vrouw: Montetremare. Zijn vrouw was Italiaanse van geboorte en haar meisjesnaam was Carlotta Tremare, die ze conform de eis van haar man in Engeland voor hun huwelijk had omgezet naar Charlotte Tremble.

De laatste keer dat ze hier waren, was alweer maanden geleden en toen moest er nog van alles gedaan worden om het huis bewoonbaar te maken. Steven had op afstand vanuit Londen de verbouwing begeleid in het vertrouwen dat de aannemer zou doen wat was afgesproken. Ze noemden zichzelf gelukkig omdat ze dit huis, sterk in verval, goedkoop hadden weten te bemachtigen. De keerzijde van deze deal was wel een grondige verbouwing. Voor beiden was dat noodzakelijk. Voor Charlotte omdat ze had geweigerd te verhuizen naar een plek die niet af was. Voor hem omdat hij de lieve vrede in hun huwelijk wilde herstellen en omdat er geen klusjesman in hem school. Een huis moest klaar zijn om erin te trekken. Zonder gedoe achteraf. Hun beider wensenlijst had er niet om gelogen en nu zou blijken of alles gerealiseerd was, inclusief de aanleg van de tuin. Het enige, en dat wisten ze, dat nog moest gebeuren, was de afronding van wat laatste klusjes aan de kleinere huizen op hun landgoed. Dat zou nog een halve dag in beslag nemen. Over twee dagen, zo wisten ze, zouden hun eerste gasten al arriveren. Het eerste koppel voor hun guesthouses die slechts beschikbaar wa-

ren voor de happy few. Geen goedkope vakantieverblijven. Wel luxehuizen met alles erop en eraan, die ze tegen hoge tarieven gingen verhuren. Alleen voor die mensen die het zich konden veroorloven om minimaal zeventuizend euro per week neer te leggen voor een weekje luxe in Toscane. Hun website was al gebouwd en gaf slechts de uniciteit van de locatie aan, zonder ook maar een verwijzing naar wie de eigenaars waren. De eerste boekingen waren snel binnengekomen na de annoncering en anderen stonden in de wacht, in afwachting van het bericht dat hun verblijf gegarandeerd was voor de periode die zij hadden aangevraagd. Lokaal was er, via een tussenpersoon, hard gewerkt aan het aantrekken van personeel voor de op- en schoonmaak van de verblijven.

Alles verliep volgens plan, vooral Stevens plan om te ont-snappen aan de bedreigingen in eigen land van vrouwen, collega-politici en ondernemers. Mensen door wie hij de laatste jaren in compromitterende situaties was terechtgekomen en die hij had weten te sussen en te paaien met belof-tes waarvan hij wist dat hij die nooit kon waarmaken maar waarvan zij dachten dat hij geen andere keuze had dan ze wel na te komen, wilde hij niet met hoon moeten aftreden als minister van economische zaken. Een klein anderhalfjaar geleden had hij zijn aftreden zien aankomen, misschien ook zelf wel geënceneerd. De druk van binnenuit nam toe en het was nog maar een kwestie van tijd dat het parlement hem met een motie van wantrouwen zou wegsturen. Dat moest hij vóór zijn, wilde hij voorkomen dat hij ontmaskerd zou worden als een oplichter en bedrieger. Tot nu toe had hij een aantal zware debatten overleefd maar als zijn ernstiger mis-grijpen ontdekt zouden worden, dan was het te laat. Het zou groter zijn dan destijds het schandaal rond Christene Keeler en Lord Profumo, ook al had er in zijn situatie geen rela-

tie gelegen met de koninklijke familie. Hij wilde de eer aan zichzelf houden en zorgen dat hij buiten beeld van alles en iedereen kwam, dus was spoorloos verdwijnen de enige optie. De dood van Pamela Bellamy, de presentatrice van BBC-Nieuws, en zijn intense affaire met haar had alles in een stroomversnelling gebracht. Zijn verhaal naar Charlotte echter was dat hij Engeland en de hele politiek zat was en haar gunde terug te keren naar haar geboorteland. Toen was het plan ontstaan om definitief te vertrekken naar Toscane. In hun zoektocht waren ze op dit landgoed gestuit en hadden ze hun plannen gesmeed: een luxe vakantieoord voor hen die het zich konden veroorloven.

Charlotte had, toen hij zijn idee op tafel had gelegd, twijfelachtig gereageerd. Dat was onderdeel van haar spel. Ze wilde niet al te gretig lijken. Haar hart en hoofd hadden gejuicht omdat het ook voor haar een terugkeer was naar haar roots en een ontsnapping kon zijn aan een leven in Yalding dat te complex werd en steeds moeilijker om te verbergen. Ze had diverse relaties achter de rug. Relaties die, zoals zij zich altijd zelf voorhield, waren ontstaan omdat Steven altijd weg en onderweg was en voortdurend vreemdging. De waarheid school in het feit dat ze in die periode ook wel op hem was uitgekeken en zich gevleid voelde door het feit dat vaak jongere mannen op haar vielen. Toen ze zich voor de eerste keer, nu twaalf jaar geleden, had laten verleiden door een man die ruim tien jaar jonger was dan zij, was het hek van de dam. De aandacht, de vleierij, de cadeautjes en de adrenalinekick van dat avontuur verlangden herhaling. En zo was zij, seksueel, op hol geslagen. En chantabel geworden. En weer teleurgesteld omdat ze ontdekte dat alle mannen toch eender waren. Het had geleid tot chantage door haar ontmoeting met Tess Farleigh, die zich als vriendin opstelde maar andere plannen met haar had. De dreiging nam toe en

ook zij was in staat om door valse beloftes de chanteurs van zich af te houden, maar het zou niet lang duren of Steven zou te horen krijgen wat zij, de voor het oog van de wereld zo nette, representatieve, deugdelijke en zorgzame vrouw, uitspookte bij zijn afwezigheid maar ook onder zijn ogen. Hij had geen idee wat er speelde en was al blij dat zij niet wist wat er rond hem allemaal gebeurde. Gebrek aan tijd voor wederzijdse aandacht, opgeslokt door verplichtingen en plichtplegingen en overtuigd van eigen kunnen in die zin dat zij ieder hun rol goed speelden, hadden ze jaren langs elkaar heen geleefd. Ze hadden gehoopt van de ander dat die, in tegenstelling tot zichzelf, volkomen trouw was.

De opvoeding van hun twee dochters was voor het merendeel overgenomen door kostscholen en beiden noemden ze zich gelukkig met deze ‘brave meiden’ omdat het op dat front allemaal voor de wind scheen te gaan. Ze waren erin geslaagd Bethany en Jessica buiten beeld te houden. Dat werd vooral vergemakkelijkt door het feit dat beide dochters, sedert hun geboorte en als compensatie dat Charlotte deze moest inleveren, de Italiaanse geboortenaam van hun moeder droegen, Tremare. Zodoende werd er ook nooit een verband gelegd naar hun vader. Dat ze ‘onbekend’ bleven, bracht ook met zich mee dat vader en moeder nauwelijks wisten wat zij ‘buiten beeld’ allemaal uitspookten. Met hun studie in Cambridge en Oxford liep alles prima en nu beiden nagenoeg waren afgestudeerd, gaf dat ook geen reden om in Engeland te blijven.

Hij stopte de auto voor het hek van hun landgoed. De reis was ten einde en even keken ze naar de lange oprijlaan en toen naar elkaar.

‘Het ziet er naar uit dat ze klaar zijn’, mompelde hij terwijl hij haar aankeek.

‘Ons nieuwe leven kan beginnen, cara’, reageerde ze en

even, uit een gebaar van dankbaarheid en geveinsde liefde, pakte ze de hand van haar echtgenoot.

Hij liet het toe en bedacht dat ze wellicht weer tot elkaar konden groeien en hij weer van haar kon gaan houden, nu ze hun 'oude leven' hadden afgesloten.

Het Schotse verhuisbedrijf had hen bericht dat hun boedel netjes was afgeleverd en uitgeladen. Ze hadden bewust voor een Schots bedrijf gekozen om de omgeving de indruk te geven dat ze naar Schotland waren verhuisd. Wat hen restte, was het uitpakken van de dozen en het inrichten van het huis. Steven opende de poort met zijn afstandsbediening. Het werkte. En toen hij de oprijlaan in stuurde, zag hij in zijn spiegeltje dat het hek zich achter hen sloot. Hij glimlachte. Hij hield van perfectie en de eerste entree beloofde iets goeds. Het huis lag nog uit zicht. Langzaam reed hij de auto de heuvel op, naar hun huis, op de top. Het zag er stil, verlaten en vredig uit. Het bos voor hun huis was opgeruimd. Niets verraadde bouwactiviteiten. Door zijn vervoering rond deze perfectie miste hij de kunstboom in zijn bos, die niet van een echte Italiaanse cipres te onderscheiden was en die vol zat met elektronische zend- en ontvangstapparatuur. Wel vielen hem de camera's op die hij had laten aanbrengen om ieder binnenkomend en uitgaand verkeer op de oprijlaan te kunnen opmerken. Wat hij niet wist, was dat hun aankomst ook werd geregistreerd en vastgelegd.

Regiekamer

'Ze zijn gearriveerd!' Het was een droge vrouwenstem die vanuit de regiekamer klonk. Onduidelijk was tegen wie er gesproken werd omdat er slechts één persoon in de regiekamer aanwezig was. Toch kreeg zij antwoord, even droog als de mededeling.

'Prima, dan kan het slotakkoord beginnen. Leg alles vast en zorg dat

je back-ups bewaart. Het moment is aangebroken om alle apparatuur te checken, zowel op beeld als qua geluid. Meer doen we niet. Zorg dat je niets mist.'

Steven en zijn vrouw waren uitgestapt en keken naar de gevel van hun landhuis. Het zag er perfect uit en overtrof hun verwachtingen.

'Draag je me over de drempel?'

Geschokt keek Steven naar zijn vrouw en even dacht hij dat ze het meende, maar de blik in haar ogen verried dat ze een grapje maakte. Hij glimlachte.

'Die tijd ligt ver achter ons, dear. Bovendien zou mijn rug dat niet meer houden.'

Hij liep op de monumentale voordeur af, waarover hij lang met de aannemer had onderhandeld. Toch was hij, nu hij er zo voor stond, blij met het feit dat hij zich had laten overtuigen.

'Deze deur maakt het verschil en is een absolute must', klonk het gesprek nog na en hij moest de man gelijk geven. De deur gaf het huis een weergaloos aanzien.

Soepel draaide de sleutel in het slot en gemakkelijk liet de deur zich openen.

'Mijn God!' stiet hij uit toen hij de gigantische hal betrad. Hij bleef staan op de mat bij de entree en wachtte tot Charlotte zich bij hem voegde.

'Jezus', reageerde zij. En nadat zij beiden hun religieuze uitingen hadden gepleegd of misschien wel een gebed van dankbaarheid, was het nu Steven die de hand van zijn vrouw pakte en haar staande hield.

'Lieve, kijk toch eens! Ons nieuwe huis en leven lacht ons op de mat al toe!' Beiden verwonderden ze zich over de grootsheid van hun hal. Voor hen zagen ze een grote brede trap omhooggaan en daarlangs keken ze naar achteren. Alles was

in perfectie afgewerkt. Het rook naar verf en boenwas en de verhuizers hadden hen deze aanblik niet willen ontnemen, reden waarom er geen verhuisdoos in de entree stond. Ze keken elkaar aan en werden zelf bekeken via een minuscule kleine camera die als een katten oog was weggewerkt in de balustrade van de trap. Als Steven op dat moment op de hoogte was geweest van de bespieders en in verbinding had gestaan met de regiekamer, dan hadden ze kunnen horen dat daar een ‘check’ werd gezet achter de beeldwerking en geluidscheck van de camera en de microfoon in de hal. Als Steven al op de hoogte was geweest van artificiële intelligentie of met de definitie daarvan van Andreas Kaplan (het vermogen van een systeem om externe gegevens correct te interpreteren, om te leren van deze gegevens, en om deze lessen te gebruiken om specifieke doelen en taken te verwezenlijken via flexibele aanpassing) en ook maar het geringste vermoeden had dat zijn belagers zich er alles aan gelegen lieten liggen om zich op hem te wreken en hem te gebruiken, dan had hij minder naïef rondgekeken in de entree van hun huis.

Ze keken elkaar nog eens aan en alsof er een startschot werd gegeven, opende ieder van hen een deur die uitkwam op de hal waar ze bewonderend in bleven staan. Hun woordenschat beperkte zich tot vele ‘Oh my Gods’ en ‘Holy moly’. Na ruim drie kwartier dolen door het huis, ieder zijn of haar eigen route volgend, en herhalingen van de inmiddels eentonig wordende uitingen van hun verbazing, kwamen ze weer samen in de hal. De regiekamer op afstand was niet minder eentonig omdat er vele ‘checks’ werden uitgesproken als bevestiging dat de apparatuur in alle vertrekken werkte.

‘Wat is het prachtig geworden, Steven. Beter en mooier dan ik me ooit had kunnen voorstellen!’

Hij beamde haar mening en door haar opmerking werd hij

emotioneel even meegenomen op de golven van zijn vreugde. ‘We hebben veel momenten voorbij laten gaan, lieve, die we hadden kunnen gebruiken om samen een leven op te bouwen. Ik weet dat ik je veel alleen gelaten heb en nog meer aan je lot heb overgelaten. Dit is onze herkansing. Laten we die goed gebruiken.’

Hij meende op dat moment ieder woord van wat hij zei, terwijl zij sceptisch hoorde wat hij zei en in haar hoofd bezig was met het slotakkoord van hun huwelijk. Ze moest nog even meespelen en dan zou alles haar toebehoren.

Toen ze ruim vierentwintig maanden geleden met hun zoektocht waren begonnen, hadden ze afgesproken er met niemand over te spreken, zelfs niet met hun kinderen. Ieder van hen had redenen dit geheim te houden.

‘Ik trek me pas terug uit de politiek als ons nieuwe huis klaar is en de boel hier is ingepakt.’

‘En’, had Charlotte daaraan toegevoegd, ‘laten we niemand vertellen dat we definitief vertrekken. Nu niet en misschien wel nooit niet.’

‘En onze familie lichten we in als we vertrokken zijn’, had Steven daaraan toegevoegd. En zonder elkaar naar hun motieven te vragen, hadden ze hiermee ingestemd. Naïef als hij was, had hij ook gelooft dat ze dit geheim konden houden.

In het geheim hadden ze ook hun luxewoning in Yalding in Kent, zo’n anderhalf uur verwijderd van Londen, in de stille verkoop gedaan en het feit dat alles prachtig op elkaar aansloot, de verkoop van hun huis, de timing van de verbouwing in Toscane en hun verhuizing naar Italië, had Steven gezien als een belofte voor de toekomst: het achter zich kunnen laten van een verleden dat hij niet met Charlotte wilde delen en om de bedreigingen van dat verleden te ontvluchten.

Het ontslag van Steven kwam als een donderslag bij heldere

hemel. Zijn excuus voor het publiek: Als minister van economische zaken kreeg hij steeds meer moeite met de wijze waarop hun eerste minister zich over de Brexit-portefeuille ontfermde. Hij had zich verbaasd over haar houding en herkende in haar niet de vrouw die ze was geweest ten tijde van hun relatie. Dat was nu een paar jaar terug, in het tweede jaar van haar eerste ambtstermijn. Tijdens een reis naar Brussel was gebeurd wat, zoals beiden bekenden, al in de lucht hing. Ze hadden elkaar toen fysiek gevonden en heftig bemind. Catherine had toegestaan dat hij zeer pikante en compromitterende foto's van haar had gemaakt, zo overtuigd was ze geweest van de ernst van hun relatie. Ze hadden elkaar beloofd dat ze, als ze eenmaal niet meer in een kabinet zaten, samen zouden vertrekken naar Schotland.

Veel geheimen, ook politieke, had ze met hem gedeeld en hij wist meer van haar dan zij van hem. Toen had ze niet beseft dat ze zichzelf daarmee chantabel maakte. Totdat de klad in hun relatie kwam. Hij begon genoeg van haar te krijgen, ook van haar politieke opstelling, en dwong haar dingen te doen zoals hij dat wilde, onder bedreiging van het bekendmaken van haar geheimen en foto's. Ze had gesmeekt de foto's te vernietigen. Hij had dat geweigerd omdat 'je nooit weet waar ik die nog eens voor nodig heb'. Haar liefde was omgeslagen in een haat en zucht hem te vernietigen maar ze had ervan afgezien dat zelf te doen uit angst voor openbaring. Vanaf dat moment zon ze op een manier waarop ze wraak kon nemen. Haar vriendin Tess had de oplossing aangedragen.

Alhoewel Catherine geen bedreiging voor hem kon zijn, waren er genoeg feiten die hem wel de nek konden kosten. Toen haar derde voorstel met betrekking tot de wijze van uittreding uit Europa werd weggestemd door het parlement, was de verhuiswagen van hun boedel al geladen en vertrokken en zat hij op de restanten van hun inboedel, die zij ach-

terlieten, kampeerden zij in hun verkochte huis en nam hij de dag daarna ontslag op staande voet.

Die dag was er een vol deining, suggesties en insinuaties. De aasgieren die het op hem hadden gemunt, parodieerden al op ‘zaken uit het verleden, die eerder de reden van zijn vertrek waren dan het beleid van de eerste minister met betrekking tot Brexit’. Hij herhaalde steevast dat hij niet wist waarover zij spraken in de wetenschap dat zij zich de volgende dagen zouden schuilhouden in een klein B&B in de buurt van Folkstone om van daaruit twee dagen later de autotrein naar het continent te nemen om nooit meer terug te keren. Hij had zich verbaasd dat vertrekken zo gemakkelijk was, zij het dat hij al heel veel voorwerk had gedaan qua administratieve uitschrijving en overdracht van banksaldi naar tussenrekeningen in Zwitserland.

Die avond hieven ze het glas op de toekomst van Montetremare bij een klein restaurantje Le Maschere op het Piazza Giuseppe Giusti in Montecantini, ieder voor zich vanuit een ander perspectief, overtuigd dat ze het verleden achter zich hadden gelaten en er een nieuw leven gloorde. Charlotte keek over haar glas naar hem en wist dat zij nog een stap te gaan had om haar toekomst zeker te stellen. Steven waande zich veilig.

2

Een paar dagen later en geheel buiten het weten van Steven om, kopte *The Guardian*:

‘Ex-minister Steven Thurm spoorloos verdwenen’.

Daaronder een relaas van ‘een van onze verslaggevers’ dat, in

een poging om een toelichting te krijgen van Steven Thurm op diens plotselinge vertrek, hij naar zijn huis in Yalding was afgereisd om daar te horen te krijgen dat de familie Thurm een week eerder het huis had verlaten en dat de woning was verkocht. Volgens bureaus en andere omwonenden was totaal onbekend waar ze gebleven waren, alhoewel enkelen speculeerden dat hij naar alle waarschijnlijkheid naar Schotland was vertrokken, temeer omdat ze daar ‘regelmatig’ vertoefden en er een verhuisbedrijf uit Schotland voor de deur had gestaan. Bij navraag in het gemeentehuis wist men slechts te melden dat de familie Yalding had verlaten en zich had uitgescreven, zonder opgaaf van locatie waar naartoe.

Met oude foto’s van Steven Thurm in ‘bepaalde situaties’ werd gesuggereerd dat zijn vertrek geen politieke oorzaak had maar was ingegeven door zijn daden uit het verleden zoals mogelijke ‘omkoping, politiek gesjoemel en andere schandalen’.

Toch had de verslaggever het er niet bij laten zitten en bedacht dat als iemand moest weten waar hij naartoe was vertrokken, zijn ex-secretaresse Jane Boodall dit toch zeker zou weten. Zij zei het ook niet te weten en dat hij niets had geinsinueerd in de weken voor zijn ontslag over een vertrek uit de politiek in Londen of misschien zelfs wel Engeland.

‘Het spijt me, ik weet net zoveel als u, in feite nog minder omdat u me net vertelt dat hij zijn woning in Yalding heeft verkocht en verlaten. Ik weet ook niet waar u hem kunt vinden alhoewel ik de suggestie van Schotland wel aannemelijk vind omdat hij daar graag vertoefde.’

Ze vroeg zichzelf af hoe het mogelijk was dat hij dit zo goed geheim had gehouden voor haar terwijl ze meende alles van hem te weten.

Op de vraag of ze mogelijk wist of en waar hij telefonisch te bereiken was, antwoordde ze dat hij zijn telefoon had

achtergelaten bij vertrek en op dat nummer niet bereikbaar was en zij geen weet had van eventuele andere nummers. De journalist had zijn artikel beëindigd met de bewering dat als iemand op zo'n manier plotseling van de aardbodem verdwijnt, er veel meer speelde dan onvrede met het beleid van de eerste minister en dat het zou lonen een diepgaand onderzoek in te stellen naar de handel en wandel van deze minister over de afgelopen jaren.

Door de toenemende stroom telefoontjes en mailberichten van mensen en partijen die allen claimden toezeggingen van de minister te hebben ontvangen en deze nu wilden verzilveren, welke allemaal door Jane Boodall werden geregistreerd met de boodschap dat 'erop teruggekomen zou worden', begon ook de twijfel te groeien binnen zijn ministerie. En toen zijn opvolgster over deze stroom melding maakte bij de eerste minister, kreeg Jane opdracht 'de aard van de toezeggingen' uit te zoeken.

Catherine zag nu een kans zich te wreken, maar wilde daar niet de leiding in nemen. De opvolgster van Steven werd door Catherine geadviseerd deze 'zaak' met de minister van justitie te bespreken en te vragen of wellicht het openbaar ministerie ingeschakeld moest worden voor een juridisch onderzoek naar de praktijken van de vertrokken minister. Met één mond berichtten zij allen naar de buitenwereld, die van alles bleef suggereren over de malafide praktijken van Steven Thurm, dat daar tot heden niets van was gebleken en dat eenieder vrij was te gaan waar hij of zij wilde.

Jane Boodall gaf niet alleen al deze berichten door aan de plaatsvervangster van Steven, maar noteerde naam, toenaam en vermeende toezegging op een lijst die zij persoonlijk bewaakte en bleef delen met de regiekamer.

3.

Antonio Greco, die in werkelijkheid Anthony Brave heette en afkomstig was uit Headings, zag eruit als een doorsnee Italiaan. Zijn Italiaanse naam en uiterlijk had hij te danken aan zijn moeder die van oorsprong Italiaanse was maar door haar huwelijk met Edward Brave in Engeland was terechtgekomen. De eerste tien jaar van hun huwelijk hadden ze in Engeland gewoond. Heimwee naar haar vaderland en het feit dat haar man meer tijd in de pub doorbracht dan bij haar, hadden haar doen besluiten terug te keren naar haar vaderland. Anthony bracht als kind heel veel tijd bij haar door en was daardoor tweetalig opgevoed. Zijn opleiding had hij in Engeland gevolgd. Computertechnologie. Het was niet moeilijk regulier werk te vinden. Op de een of andere manier zat daar echter geen uitdaging in. Tot het moment dat hij in zijn vrije tijd software ging ontwikkelen, die voor regulier gebruik was maar feitelijk was voorzien van allerlei hackmechanieken. Eenmaal geïnstalleerd bij een klant gaf hem dat de mogelijkheid mee te kijken in het doen en laten van zijn klanten en vooral gaf hem dat toegang tot hun bankrekeningen. Hij was geen grote dief. Dat wilde hij voorkomen. Wel plukte hij stelselmatig kleinere bedragen van die rekeningen om deze over te boeken naar een eigen rekening. Daar hij snel doorhad dat dit geld, indien het werd opgemerkt, gemakkelijk na te trekken was, bouwde hij allerlei constructies waarmee zijn winst uiteindelijk eindigde op een bankrekening in Florence. Een rekening die hij op zijn moeders naam had geopend en die niemand naar hem kon terugleiden. Zijn zaken liepen voorspoedig en soms, als het een klant opviel dat er onverklaarbare en vreemde afschrijvingen van hun rekening plaatshadden omdat, zoals ze meenden, er een lek zat in het systeem, werd hij weer ingeschakeld om het lek

te dichten. Dat ging natuurlijk heel gemakkelijk. Hij stopte dan met deze afschrijvingen, stuurde zijn klant een dikke rekening voor het oplossen van het 'lek' in het systeem en liet er geruime tijd overheen gaan voordat hij weer kon gaan afschrijven.

Het gedrag van een aantal van zijn klanten was niet wat hij braaf burgerschap zou noemen. Ze hadden buitenechtelijke relaties en stuurden intieme mailtjes. Bovendien gingen er heel veel compromitterende foto's heen en weer. Eerst besteedde hij daar niet zo veel aandacht aan, totdat het idee postvatte dat hij daarmee ook 'zaken' kon doen. Hij startte met de opbouw van dossiers van deze mensen en als deze voldoende materiaal bevatten, dan was het een kwestie van de persoon een mailtje sturen. Natuurlijk via een totaal ander IP-adres en met gefingeerde namen, met daarin een verwijzing naar 'enkele fragmenten uit een uitgebreid dossier', zoals hij dat verwoordde. Hij bood dan aan dat de persoon het gehele dossier kon kopen tegen een aanzienlijke betaling. Bij sommigen werkte dit prima en na betaling stopte hij de chantage. Anderen deden aangifte bij de politie en daar liet hij het dan bij, ook al was hij onvindbaar voor de politie. Bovendien werd hij ook weer bij deze personen ontboden omdat hun systeem was gehackt en beveiliging behoefde. Daaraan voldeed hij graag en doorgaans kreeg hij veel dankbetuigingen zodra alles weer veilig was. Het enige dat dan gebeurde, was dat hij stopte met zijn chantage. Voor de show spendeerde hij wel veel tijd aan hun systemen om dat te cleanen en van nieuwe spyware te voorzien.

Dit ging allemaal heel voorspoedig en hij bouwde een mooi kapitaal op in Italië, tot hij een opdracht kreeg van een zeer gefortuneerd zakenman. Vince Martin, die contact met hem opnam, vertelde de zaakwaarnemer te zijn van Foaming Enterprises, waarvan de eigenaar privé een superveilig en